

[Hilmar Baunsgaard.]

at en bedre balance opnås og accepteres af alle, eller også må Tyskland sætte nogle af sine milliarder ind som en stødpude af et sådant omfang, at spekulanterne forstår, at det er alvor, og at de ikke får noget ud af at spekulere. Det stiller både beløbsmæssigt og tidsmæssigt ganske andre krav til Tyskland, end der hidtil er honoreret.

Jeg går ud fra, at Danmark og de øvrige EF-lande gør Alvoren klar for tyskerne. Det ønske, som økonomiministeren forleden udtalte om, at England og andre skulle ophøre med at lade deres respektive valutaer flyde, forudsætter jo ganske klart en tysk indsats af den art, jeg her har beskrevet. I modsat fald får økonomiministeren ikke sit ønske opfyldt.

Foreløbig må omverdenen tage til efterretning, at Tyskland ikke opskriver marken. I den situation er det radikale venstre enig med regeringen i, at kronen skal ligge fast. Vi har som andre bemærket, at enkelte erhvervsledere har gjort sig til talsmand for en devaluering. Vi har imidlertid også bemærket, at erhvervslivets organisationer ikke deler ønsket om devaluering. En isoleret dansk devaluering fik formentlig ikke lov til at forblive isoleret ret længe, og derfor ville den, hvis den skulle have nogen mening, stille krav om samtidige kraftige indgreb over for indkomsterne i alle samfundslag.

Påstanden om, at en devaluering kun er forsvarelig, hvis den bruges til at gennemføre sådanne indgreb, som man allerede burde have foretaget, er jo i virkeligheden rigtig. Derfor skal Danmark ikke devaluere. Det, vi skal gøre, bør vi gøre uden devaluering. Men det, vi skal gøre, er at bremse op for en indkomstudvikling, der ikke er dækning for i produktionen. Det gælder derfor om at bruge de kommende måneder til at få alle på arbejdsmarkedet til at forstå, at augustforligets meget beskudne indkomstramme er en forudsætning for beskæftigelse og produktionsfremgang.

Det gælder imidlertid også om at huske den inflationsgevinst på fast ejendom, jeg nævnte før.

Statsministeren var i sin tale også inde på forsvarsforhandlingerne, der i øjeblikket foregår mellem regeringen og en række partier, deriblandt det radikale venstre. Jeg skal i dag ikke sige meget om dette emne, hvor vigtigt det end er, men vil benytte lejligheden til at bekræfte, at det radikale venstre er indstillet på fortsat at deltage i forhandlingerne, og vi gør

det som i 1973 med henblik på at opnå et positivt resultat.

Jeg er imidlertid nødt til at gøre den tilføjeelse, at det radikale venstre hverken kan eller vil acceptere, at man i forsvarsforhandlingerne ser bort fra den samfundsøkonomiske sammenhæng, forsvarsudgifterne ligesom alle andre udgifter hører hjemme i. Vi har svært ved at forstå, hvordan andre partier, der i andre sammenhænge er ganske overordentlig krævende, når talen drejer sig om offentlige besparelser, over for forsvarsudgifterne synes besjælet af næsten den modsatte tanke. Det radikale venstre kan ikke og vil ikke se bort fra samfundsøkonomien hverken i denne eller i andre forhandlinger om store, økonomisk krævende samfundsforhold.

Den vinter, vi nu er på vej ind i, bliver vanskelig. Det ved vi alle; det gælder for folkettingen, og det gælder for arbejdsmarkedet og erhvervslivet. Det radikale venstre vil yde sit bidrag til, at vi herinde kan frembringe de nødvendige resultater. Vi ser realistisk i øjnene, at de venstrekræfter, som kalder sig progressive, og de højrekræfter, som kalder sig fremskridtsfolk, på samme måde som i sidste samling vil skabe vanskeligheder for demokratiets funktionsduelighed. Men vi håber, at de partier, som ikke hører hjemme hos nogle af disse yderfløje, og som tilsammen udgør et stort flertal, vil finde sammen om løsninger.

Det radikale venstre føler sig selv lige meget i strid med den højrereaktion, der taler frihed kun for de stærke, og de venstrekræfter, som ved frihed forstår en socialistisk kasernefrihed og ikke frihed under ansvar. Lige langt fra gammel konservativ indstilling og fra dogmefyldt socialistisk tankegang vil det radikale venstre øve sin indsats i det folketingsår, der nu er begyndt.

Gert Petersen (SF):

Statsministeren sagde i tirsdags, at demokratiet kan komme i fare, hvis det ikke forstår at løse samfundets problemer. Det er jeg enig med statsministeren i. Men jeg tror ikke, at det, som hr. Hilmar Baunsgaard lige var inde på, kun er et, jeg vil næsten sige teknisk problem om, hvordan der arbejdes, hvordan man grupperer sig her i folkettingen. Det er nok så meget et spørgsmål om, hvordan man helt reelt prøver på at løse de problemer, som ikke folkettingen i sin arbejdsgang, men samfundet ligger og slås med.